

(ΑΓΓΕΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 471

ΕΤΟΣ ΙΗ'

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

‘Ο δεμέλιος λίθος

Θεία συνάρσει καὶ εὐδοκίᾳ καὶ ἀγρύπνῳ μερίμνῃ καὶ ἐπιστάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐγένετο τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων (7-6-65) ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου, εἰς τὴν παρὰ τὴν μαγευτι-

Ἡ ἱστορικὴ στιγμή

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καταθέτει τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ Οἰκοτροφείου.

κὴν τοποθεσίαν Τσακὸς Ἀγίας Παρασκευῆς δωρηθεῖσαν τῷ ἱερῷ ἡμῶν ἀγωνι οἰκοπεδικὴν ἔκτασιν, ἔνθα ἀνεγερθήσεται τὸ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μελετώμενον περικαλλές καὶ ἐπιβλητικὸν Οἰκοτροφεῖον.

Τῆς λαμπρᾶς καὶ συγκινητικῆς τελετῆς τῆς θεμελιώσεως προηγῆθη πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ λειτουργία, εἰς ἣν ἐλειτούργησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Αὐξέντιος, οἱ Σεβασμιώτατοι Διαυλείας κ. κ. Ἀκάκιος, καὶ Σαλαμίνας κ. κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱεροδιακόνων καὶ πλαισιούμενοι ὑπὸ καλλιφώνων Ἱεροψαλτῶν, οἵτινες προσέδωσαν ἰδιάζουσαν αἶγλην εἰς τὴν λίαν μεγαλειώδη καὶ ἐξόχως ὑποβλητικὴν ταύτην Λειτουργίαν.

Ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. κ. Χρυσόστομος χοροστατήσας ἐξεφώνησε τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξάρας μετ' ἰδιαιτέρας καὶ εὐστρόφου εὐγλωττίας τοὺς ἐορταζομένους Ἀγίους Πάντας καὶ τονίσας τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνεγειρομένου οἰκοτροφείου ἐν τῷ ὑπερτεσσαρακονταετῇ ἱερῷ ἀγωνι τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πατρὸς ἐορτολογίου.

Εἰς τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε καὶ ὁ θεολογῶν δικηγόρος κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, ὅστις ἐνεθουσίασε τὰ πλήθη διὰ τοῦ ἐμπνευσμένου λόγου του.

Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἄκρως κατανυκτικὴν καὶ ὑπέροχον ταύτην Λειτουργίαν ἐνεθουσιάσθησαν σφόδρα καὶ ἀπεφάνθησαν μὲ τὰ πρόσωπα λάμποντα ἐκ χαρᾶς πνευματικῆς, ὅτι θὰ παραμείνῃ εἰς αὐτοὺς ἀλησμόνητος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, οἱ σεπτοὶ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν μετὰ τοῦ παρισταμένου κλήρου καὶ λαοῦ ἐξῆλθον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ κατευθυνθέντες εἰς τὴν πρὸς τὴν τέλεσιν τοῦ Ἀγιασμοῦ καταλλήλως διευθετηθεῖσαν καὶ διακοσμηθεῖσαν τοποθεσίαν, ἔνθα ἐτελέσθη ὁ Ἀγιασμός ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἐπισημότητι.

Πολλὰ εὐγε καὶ πολλοὶ ἔπαινοι ἀνήκουν εἰς τὸν ἀκάματον καὶ παλαίμαχον ἀγωνιστὴν τῆς Ὁρθοδόξιας Ἀρχιμανδρίτην Μερκούριον Καλοσκάμην, ὅστις ἀνέλαβε τὰ τῆς ρυθμίσεως καὶ διευθετήσεως τῆς ἱερᾶς τελετῆς.

Μετὰ τὸν ἀγιασμόν καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Αὐξέντιος ὠμίλησεν δι' ὀλίγων ἐξάρας τὴν μεγίστην ἀξίαν τοῦ ἀνεγερθησομένου **Οἰκοτροφείου** διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν

ἀγῶνα καὶ ἐπαινέσας τοὺς δωρητάς, ἀφανεῖς καὶ ἐμφανεῖς, οἵτινες καὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος προσέφεραν τὸν ὀβολὸν τῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου ἐκεῖνο :

«Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὧσιν ἄκαρποι». (Τίτον κεφ. Γ' στίχ. 14-15)

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

«Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τὴν σύστασιν αὐτῇ τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου ἐνωτισθέντες μετὰ προσοχῆς ἀντελήφθημεν, ὅμα ὡς ἡ Θεία πρόνοια κατέστησε τὴν ἡμετέραν ταπεινότητα εἰς τὴν φροντίδα τοῦ ποιμαίνειν, ὅτι μεταξὺ τῶν θεμελιωδῶν καθηκόντων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἡ ἀνάπτυξις μιᾶς κοινωνικῆς δραστηριότητος.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς δραστηριότητος αὐτῆς ἐπιβάλλεται τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον σήμερον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καλεῖται, νὰ ἀποδείξῃ, ἔάν δύναται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐπίλυσιν σοβούντων κοινωνικῶν προβλημάτων.

Καὶ δύναται βεβαίως, διότι ἡ οὐσία καὶ τὸ βάθος τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ ἀγάπη, ἥτις τοσαῦτα θαύματα ἐπετέλεσε. Ἡ ἀγάπη λοιπὸν αὐτῇ κατέστη ἀντικείμενον Συνοδικῆς συζητήσεως καὶ οἱ περὶ ἐμὲ πεφιλημένοι ἀδελφοὶ συνεφώνησαν. Κατελήξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ ἱδρῦσωμεν ἓνα *Οἰκοτροφεῖον*, μίαν στέγην ἀγάπης, ὥστε, σὺν τοῖς ἄλλοις, νὰ ἐπιιύχωμεν τὴν μόρφωσιν καλῶν καὶ ἐναρέτων νέων, στρατευθησομένων ἐν καιρῷ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγῶνος.

Ἡ ἰδέα λαμπρά, ἡ ἐπιτέλεσις ὅμως τῆς ἰδέας ἔθιγε τὰ ὅρια τοῦ ἀδυνάτου ἀπητοῦντο χρήματα, οἰκόπεδον. Ἐπὶ πλέον δὲ εἵχομεν καὶ ἀρνητικὰς προϋποθέσεις. *«Ἐσῶθεν μάχαι, ἐξῶθεν φόβοι»*. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Θεὸς ἐνευσε ἀγαθὰ εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. Γρηγόριον Σταθόπουλον, ὅστις συναινέσει τῆς ὑπ' αὐτὸν Συνοδίας, ἐδωρήσατο τὸ ὠραῖον τοῦτο οἰκόπεδον εἰς μαγευτικὴν καὶ ὑγιεινὴν θέσιν. Τούτου δοθέντος, ἐφηρμόσθη πλέον τὸ ρητόν *«ἡ ἀρχὴ τὸ ἡμῖν τοῦ παντός»*.

Ἐν συνεχείᾳ ἤρχισεν ἡ μάχη τῆς συγκροτήσεως τοῦ κτιριακοῦ κεφαλαίου. Ὁμολογῶ, ὅτι με συνεκίνησεν ὁ αὐθормητισμός ὧλων, ἀπὸ τοῦ πλουσιωτέρου μέχρι τοῦ πτωχοτέρου.

Ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἀμιλλα ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἀγάπη δὲν ἐσβέσθη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἀρετῆς εὐωδιάζει εἰσέτι.

Ἦδη κατατίθεται ὁ θεμέλιος λίθος. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει τὸ τέλος, διότι ἀπὸ τὸν θεμελίον λίθον μέχρι τῆς στέγης, ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη καὶ πολυδάπανος· θὰ καλυφθῇ ὅμως εὐ-

χερῶς ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ζῆλον ὧν ἡμῶν.

Τὸ ἀνεγερθὸς ὡς *Οἰκοτροφεῖον* θὰ εἶναι Ναὸς καλῶσύνης καὶ λαμπρὸν μνημεῖον ἐνεργοῦ δραστηριότητος τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

Ἐν αὐτῷ θὰ στεγασθῇ ὁ Κύριος, ἐφ' ὅσον οἱ ἐν αὐτῷ προσελευσόμενοι εἶναι οἱ ἐλάχιστοι ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, περὶ ὧν ὁ Κύριος εἶπε «*ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε*». Ποῖος λοιπὸν θὰ ἀρνηθῇ στέγην εἰς τὸν Κύριον;

Ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου συγχαίρω καὶ ἐπαινῶ τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. Γρηγόριον, τὸν πρῶτον δωρητὴν, ὡς καὶ τοὺς προσε- νεγκόντας χρήματα. Ποιοῦμαι δὲ ἐκκλησίαν, ὅπως συνεχισθῶσιν αἱ εἰσφοραὶ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐναρχομένου ἔργου.

Θέτων τὸν θεμέλιον λίθον καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψαλμικοῦ «*ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἠγρεύνησαν οἱ οἰκοδομοῦντες*», ἐπικαλοῦμαι τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς ὅλης πνευματικῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀναφωνῶ: «*Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον, Κύριε*».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

ἡ ἐκκλησία ἡμῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μετὰ τὸν σκληρὸν διωγμὸν τοῦ 1951 ἀπέκτησε χάρις εἰς τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα ὧν τῶν πιστῶν καὶ ἰδίᾳ τὴν καλὴν Διοίκησιν καὶ Διαχείρισιν τῆς Ἡγασίας Αὐτῆς, τὰ κάτωθι ἀκίνητα:

- 1) Τὰ Γραφεῖα τῆς ἱ. ἡμῶν Συνόδου, ὁδὸς Κανιγγοῦ 32.
- 2) Τὸν ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίου, πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ ὁποῖου ἠγοράσθη καὶ τὸ παραπλευρῶς οἰκόπεδον.
- 3) Τὸν ἱ. Ναὸν Ἀγ. Φιλοθέης Πετραλῶνων—Ἀθηνῶν.
- 4) Τὸν ἱ. Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ—Δομβραίνης—Θηβῶν.
- 5) Τὸν ἱ. Ναὸν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Φαρσάλων.
- 6) Τὸν ἱ. Ναὸν Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηράκι.
- 7) Τὸν ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως Ἀγ. Βαρβάρας Ἀθηνῶν, δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Γεράκη πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ ὁποῖου, ἠγοράσθη καὶ τὸ παραπλευρῶς οἰκόπεδον.
- 8) Τὸν ἱ. Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου Κατερίνης.
- 9) Τὸ εἰς Τσακὸν Ἀγ. Παρασκευῆς δωρηθὲν οἰκόπεδον, μετὰ τοῦ παραπλευρῶς ἀγορασθέντος ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνεγείρεται τὸ οἰκο- τροφεῖον.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀκινήτων περιήλθον εἰς τὸν ἱ. Ναὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ τὰ ἀκόλουθα:

ΕΚ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

- 1) Μία οἰκία ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τῆς ἀειμνήστου Ἑλένης Ὑφαντοπούλου.
- 2) Μία διόρροφος οἰκία ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Γεωργίου καὶ Βασιλικῆς Κοβάκη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πτολεμαῖδος 10, Κάτω Πετράλωνα, ἐξ ἧς εἰσπράτ- τομεν, ἐξ ἐνοικίων 2.000 δρχ. μηνιαίως καὶ 200.

000 δρχ. εἰς μετρητὰ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φιλοθέης.

ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ ΕΝ ΖΩῃ ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΟΥ

1) Ὁ ἱ. Ναὸς Ἀγ. Νικολάου Μενιδίου ἐντὸς οἰκοπέδου 1000 τ. π. ὑπὸ τῆς Ὁσιωτάτης Θεόκλης Μοναχῆς κατὰ κόσμον Ἑλένης Βερτσέκου.

2) Ὁ ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων—Σάμου ὑπὸ τοῦ Μονάχου Ἱεροθέου κατὰ κόσμον Ἱπποκράτους Μανωλιάδη.

Καὶ ἔτερα ἀκίνητα, ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὴν ὁδὸν τῶν διαπραγματεύσεων καὶ τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ θὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Ἡνωμένοι λοιπὸν καὶ ἀγαπημένοι ὅλοι ὁμοῦ, κληρὸς καὶ λαὸς ἅς συνεχίσωμεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἱ. Ναὸν ἀγῶνα πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ θρίαι- βον τῆς πανταχόθεν πολεμουμένης, ἀλλὰ οὐδέ ποτε καταβαλλομένης Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ τὸν Μακαριώτατον ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ ἐκπρόσωπος τῆς κοινότητος Θεσσαλονίκης Γεν. Γραμματεὺς κ. Παν. Βασιλειάδης, ὅστις ὠμίλησεν ὡς ἀκολούθως:

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστὸν Ἱερατεῖον καὶ ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

«Εἶναι ἀνέκφραστος ἡ χαρὰ ὧν ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι παριστάμεθα εἰς τὴν σημερινὴν σεμνὴν τελετὴν, τῆς θεμελιώσεως δηλονότι τοῦ Οἰκοτροφείου μας, ἐνὸς προβλεπομένου μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ θὰ στεγασθῇ ἀγνὰς ψυχὰς καὶ θὰ τὰς γαλουχήσῃ μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν σεπτῶν μας παραδόσεων, ὥστε νὰ καταστῶσιν καλοὶ χρι- στιανοί, ἄξιοι Ἕλληνες καὶ καλοὶ πολῖται.

Ἀναγνωρίζομεν τὰς μέχρι σήμερον, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἡγεσίας, καταβληθείσας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσπάθειάς, καὶ ἐκείνας, αἵτινες θέ- λουσιν ἀπαιτηθῇ ἐν συνεχείᾳ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ σοβαρωτάτου τούτου κοινωνικοῦ ἔργου καθὼς καὶ τὴν συμβολὴν πάντων τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀξίζει κάθε ἔπαινος, διὰ τὸν ἐπι- δευθέντα τόσον ἐνθερμον ζῆλον τῶν.

Ὁ ζῆλος, δηλαδή ἡ ζέσις τῆς ψυχῆς, ἡ θερμό- της, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ προθυμία καὶ ἡ ἀφοσίωσις, εἶναι τὸ κεφάλαιον τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ διαθέτῃ ὁ θρησκευτικὸς ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ ὁ ἀνθρώπος, διότι ὁ Χριστιανὸς εἶναι ἀδιανόητον νὰ εἶναι ψυχρὸς, δυσκίνητος καὶ ὀκνηρὸς, εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγα- θοῦ, καὶ πρέπει νὰ καίῃ ἐντὸς τοῦ ἀκοίμητον τὸ ἐν- διαφέρον του καὶ διὰ τὸν πλησίον του.

Ὁ πραγματικὸς Χριστιανός, χωρὶς νὰ σκέπτεται τὸν ἑαυτὸν του, ἀφιερώνεται εἰς ἔργα εὐποιίας, γί- νεται εὐεργετικὸς εἰς τὸ περιβάλλον του, παρηγορεῖ, ἐνισχύει καὶ κατὰ δύναμιν βοηθεῖ καὶ ὑλικῶς, διότι ἔχει ζῆλον ἀνεξάντλητον, ἔχει φλόγα, ἔχει ἀγάπην, κατέχει τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τῆς Παλαιᾶς Δια-θήκης, βλέπομεν τὸν Ἅγιον Θεὸν νὰ θέλῃ τοὺς ἰδι- κοὺς του, Ζηλωτάς, καὶ πάντοτε οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦσαν καὶ εἶναι ἄνθρωποι ἱεροῦ καὶ σφοδροῦ ζήλου.

Μετ' οὗτον σφοδρὸν ζῆλον ἐξεκίνησαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς μας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς τοιούτου σο-

βαρωτάτου έργου, τὸ ὁποῖον ἀποκτᾷ μεγαλότεραν σημασίαν, ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἤρχισαν ἐκ τοῦ μηδενός, δοθέντος, ὅτι εἰς τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον μας πολὺ ὀλίγα χρήματα ὑπῆρχον.

Ἄς μὴ λησμονοῦν ὁμῶς οἱ Ἅγιοι ἡμῶν Πατέρες, ὅτι τὸ Ταμεῖον τῆς ψυχῆς μας εἶναι πλήρες θελήσεως καὶ αποφασιστικότητος καὶ ὅτι πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός καὶ ὡς ἀρχὴν ἔργου θεωροῦμεν τὴν σημερινὴν τελετὴν τῆς θεμελιώσεως.

Ὡσαύτως ἅς διαδερμαίνῃ καὶ ἅς ἐνθαρρύνῃ τὰς καρδίας τόσοι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἡγεσίας, ὅσον καὶ ἀπάντων τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, ἡ βαθεῖα πίστις των εἰς τὴν ἀλήθειαν τὴν ἐκφραζομένην διὰ τοῦ λαϊκοῦ ὁρητοῦ, τὸ ὁποῖον λέγει «ὅποιος κτίζει ἕνα σχολεῖον ἢ ἕνα παρεμφερὲς εὐαγὲς ἴδρυμα, καταργεῖ δέκα φυλακὰς», δεδομένου ὄντος ὅτι ἡ πίστις εἶναι θεμέλιον τῆς ἐπιγείου καὶ τῆς αἰωνίας εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Κύριος βεβαιώνει, ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μετὰ προσυχῆς ἀκούει καὶ μελετᾷ τοὺς λόγους του καὶ συμμορφώνει τὴν ζωὴν του πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἐκείνου ἔδωκεν, εἶναι ὅμοιος μὲ ἄνδρα φρόνιμον καὶ συνετόν, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸ σπῆτι του ἐπάνω εἰς θεμέλιον στερεὸν καὶ ἀδιάσειστον.

Ἀπεναντίας ὅταν ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν τοῦ Τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν χαθῇ ἢ ἀποφυγῇ, θὰ ἐπακολουθήσῃ «σύντριμα καὶ ταλαιπωρία» σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ.

Ἴδετε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν οἰκοδόμησε «τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Πέτρας». Δὲν ἐστήριξεν δηλαδὴ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν Χριστόν. Δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ. Δὲν ἔκαμεν τὸν Χριστόν, μοναδικὸν θεμέλιον τῆς ζωῆς του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ καταρρεύσῃ τὸ οἰκοδόμημα εἰς ῥεῖπειν, διότι ἐκτ' ὅσῃ χωρὶς τὸ ἀνάλογον εἰς βάθος ἀσφαλὲς θεμέλιον.

Σῶος καὶ ἀβλαβὴς ὁ ἄνθρωπος τῆς ζωῆς πί-

στεως, θὰ διαφυλάσσεται ἕως τέλους, διότι ἔκτισε τὴν οἰκίαν του ἐπὶ βράχου τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν.

Τὸ αὐτὸ εὐχεται ἐκ βάθους ψυχῆς ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλληνικῆς Θεησκευτικῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης δι' ἐμοῦ, ὅπως δηλαδὴ ὁ σήμερον τεθεὶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, θεμέλιος λίθος, συναντήσῃ τὸν βράχον τῆς πίστεως καὶ τὸ ὑπὸ ἀνέγερσιν Οἰκοτροφεῖον καταστή στερεὸν καὶ ἀδιάσειστον.

Τελευτῶν ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἀναφωνήσω τὸ «τὸ θεμέλιόν το γὰρ καὶ τὸ Οἰκοδόμημα τοῦτο ἐπὶ τὴν Πέτραν».

Μακαριώτατε,

Τόσον ἐγὼ ὅσον καὶ ὁ Ταμίας τῆς Κοινότητός μας κ. Κουνταρόπουλος, Σᾶς μεταφέρομεν ὡς ἐκ πρόσωποι τῆς Δ' οἰκ. Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητός μας ταύτης τὰ σεβάσματα καὶ τὰς ἀπείρους εὐχὰς τῆς διὰ τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου Σας καὶ τὴν δῆλωσιν ὅτι ἐπιθυμοῦσα ἡ Κοινότης μας αὕτη, νὰ συμβάλῃ κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τὴν προσπάθειάν Σας ταύτην, κατέθεσεν, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεώς της, εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπ' ὀνόματί Σας τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 23 000, πέραν τῶν ὧν μέχρι σήμερον Σᾶς ἐνεβίβασεν, ἐκ δωρεῶν διαφόρων μελῶν της.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου αἱ 20.000 δραχμαί, ἀποστέλλονται ὡς ἐφ' ἀπαξ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις, αἱ δὲ 3.000 δραχμαὶ ἀποστέλλονται ὡς μηνιαία εἰσφορὰ τῆς Κοινότητός μας, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καλύπτον τὸ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 μέχρι καὶ τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1965 ἐξαμηνον χρονικὸν διάστημα, σὺν τῇ πληροφορίᾳ ὅτι ἡ εἰσφορὰ αὕτη τῶν 500 δραχμῶν μηνιαίως, θὰ ἐξακολουθήσῃ καταβαλλομένη μέχρις ἀποπεράτωσεως τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου.

Ἰαρακαλῶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ Σᾶς ἐγχειρίσω τὴν

Ὁ καλαίμαχος ἀγωνιστὴς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος Ἀρχιμ. Μερκούριος μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Πολυκάρπου εἰς τὴν Τήνον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναλήψεως καὶ Ἀγ. Κωνίνου καὶ Ἑλένης ἐν μέσφ τῶν ἐδλαβῶν χριστιανῶν μας.

ΜΙΑ ΠΕΝΙΧΡΑ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ, Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Τὴν 14ην Ἰουλίου ἡ Ἀγιοτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ὅστις ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἡγίασεν καὶ ὠφέλησε πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως διὰ τῆς ἀγιότητος τοῦ βίου καὶ τῶν ψυχοφελῶν συγγραμμάτων του τὸν «*πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν*» ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀθέους. Εἰς τὸν Ἱερὸν Νικόδημον συνέβη τὸ ἐξῆς παράδοξον, ὅπερ δὲν εἶναι σὺνήθης προκειμένου περὶ ἁγίων ἀνδρῶν. Ἐξετιμῆθη εὐρύτατα καὶ κατέστη περισσότερον γνωστός ἐνεκα τοῦ συγγραφικοῦ του ἔργου, ὀλιγὼ ερον δὲ ἐνεκα τῆς ἀγιότητος τοῦ βίου του. Εἰς τοὺς ἁγίους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παρατηρεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἐκτίμησις κατ' ἀρχὰς τῆς προσωπικότητός των καὶ τῆς ἀρετῆς των καὶ εἶτα τῆς συγγραφικῆς ἢ τῆς φιλανθρωπικῆς των δραστηριότητος. Εἰς τὸν ὅσιον Νικόδημον τοῦναντίον ἐδημιουργήθη ἕν προβάδιμα ἀσύνηθες, οὕτως ὥστε νὰ προηγηθῇ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἔργου του καὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ τοιαύτη τῆς ὁσιακῆς μορφῆς του. Ὁ συγγραφεὺς τουτέστιν ἐπεσκίασε τὸν ὅσιον. Ἀλλὰ κατὰ τὸ Γραφικὸν «*ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται*».

σχετικὴν ἐπιταγὴν, εὐχόμενος καὶ πάλιν καλὴν ἀποπεράτωσιν.»

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἡγαρίστησε καὶ συνεχάρη θερμῶς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Κοινότητος. Καὶ οὕτως οἱ πιστοὶ κατενθουσιασμένοι ἀφ' οὗ ἔλαβον τὸ ἀντίδωρον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπῆλθον οἴκαδε δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ θαυμασία αὕτη τελετὴ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου, ἀφήσασα τὰς ὑπεροχωτέρας καὶ λαμπροτέρας τῶν ἐντυπώσεων εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας ταύτην.

Ἄς εὐχρηθῶμεν πάντες ἐν βραχεὶ χρόνου διαστήματι νὰ περατωθῇ τὸ ὅλον ἱερὸν ἔργον πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ θρίαμβον τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

καὶ εἰς τὸν ἅγιον Νικόδημον ἐκ τῶν οἰκοδομητικῶν καὶ λίαν ψυχοφελῶν συγγραφῶν του καταφαίνεται ἄριστα ὁ ἅγιος ἀνὴρ, ὁ ἀγωνιστὴς Μοναχὸς καὶ ἡ ὁσιακὴ φυσιογνωμία, ἥτις ἐξεδαπανήθη ψυχῇ τε καὶ σώματι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος εἰς τὰ πνευματικώτατα καὶ ἀπαράμιλλα συγγράμματά του λαλεῖ «*ἐκ τοῦ περισσέματος τῆς καρδίας του*» καὶ ἀποκαλύπτει ἐν αὐτοῖς τὸν πλούσιον, τὸν πνευματικόν, τὸν ἅγιον, τὸν ἀσύγκριτον ἐσωτερικόν του κόσμον, ἐν ᾧ ἐβασίλευε καὶ κατῴκει μονίμως ὁ Χριστὸς τὸ παντοτινὸν ἐνιρρύφημα καὶ μελέτημα τῆς ὁσίας καρδίας του. Ἐὰν ἐμβαθύνῃ κανεὶς εἰς τὸ ἔργον του «*Ἀδελφός Πόλεμος*» καὶ «*Πνευματικὰ Γυμνάσματα*» θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῶν ἡτο «*ἄρτιος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρητισμένος*» (Β' Τιμ. γ' 17). Τί δὲ εἴπωμεν περὶ «*τῆς φυλακῆς τῶν Αἰσθήσεων*», «*τῆς Χριστοθηρίας*», «*τῆς Νέας Κλίμακος*», τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ διεγείρουν ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ραθυμίας καὶ τοὺς πλέον ἀμελεῖς καὶ ὀκνηροὺς τῆς ἐαυτῶν πνευματικῆς σωτηρίας; Ὁ ἱερὸς Νικόδημος ἦτο πηγὴ ἀνεξάντλητος, ποταμὸς ἀείρων, ρεῦμα ἀκένωτον, ρεῖθρον ἀεὶ βλύζον νάματα σωτηρίας καὶ ψυχοτρόφου διδασκαλίας. Εἰς αὐτὸν εὗρον πιστὴν ἐφαρμογὴν οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος: «*ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος ρεῦσουσι ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ*». Ὁ ὅσιος Νικόδημος εὗρίσκει τὰς πλείον εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τὸν κόσμον τὸν πραγματικὸν καὶ ἀπολαμβάνει τῆς ἀλήτου καὶ αἰώνιου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τῶν Δικαίων. Τὰ ἱερὰ ὅμως καὶ ψυχοσωτήρια αὐτοῦ συγγράμματα κυκλοφοροῦν εὐρύτατα ἀνὰ τὸ πανελλήνιον καὶ ἰδίαι τέρως μετὰ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, προξενοῦντα ἀνυπολόγιστον ψυχικὸν ὄφελος εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας ταῦτα. Οἱ ἐν Κυρίῳ λοιπὸν ἀποθνήσκοντες δὲν ἀποθνήσκουν ἀλλὰ ζῶσι καὶ μετὰ θάνατον καὶ φωτίζονται διὰ τῆς μνήμης τῆς ἀγίας αὐτῶν βιοτῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν τοὺς μεταγενεστέρους, ὡς ὁ Ἱερὸς Νικόδημος ὁ Ἀγιορεῖτης, ἵνα οὕτω εὗρίσκωσιν ἐπαλήθευσιν οἱ λόγοι τοῦ ψαλμωδοῦ: «*εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος*».

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ παρισταμένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίου, τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Διονυσίου Καλαργύρου, τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Γεωργίου Σμυράκη καὶ τοῦ Αἰδес. Νικολάου Δεσποτίδου ἐτελέσθη τὴν 17-6-65 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης ἐορτὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Κατάλληλον καὶ ἐμπνευσμένον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Ἅγιος Σαλαμίνος κ. Γερώντιος, ὡμίλησαν δὲ ἐπίσης καὶ ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Διονύσιος Καλαργύρος καὶ ἡ κατηχήτρια Δίς Κλαίρη Μαρτίκου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Πατρὸς Μερκουρίου Καλοσκάμη

Βασιλική Καλαδούκα	100
Γεώργιος Πιθίνος	500
Διάφοροι	50
Κοσμάς Μοναχὸς	50
Μιχὴλ Βῶκος	50
Μᾶρκος Βῶκος	50
Διάφοροι	65
Αἰκατερίνη Ματίδου	150
Μαρία Πουλάκη	100
Μαρία Τσιάρη	100
Φωτεινὴ Σπαμίδου	100
Οὐρανία Τσαβαρή	100
Γορυφαλιὰ Κυπριάδου	100
Μιχαὴλ Φουστῆσης	50
Λέλα Τζανετουλάκου	100
Διάφοροι	50
Γεώργιος Μπαῖκος	100
Μαρία Μπίλη	50
Φωτεινὴ Καραγιαννοπούλου	100
Ἑμμανουὴλ	50
Ἀγγελικὴ Τσουνίκα	100
Φλώρα Ραφέα	500
Χαριτωμένη Ρεβισιανοῦ	150
Ἄννα Κατσιμάνη	500
Δήμητρα Νικολάου	50
Διάφοροι	50
Νικόλαος Βλάχος	100
Μαργαρίτα Περιβολάρη	500
Βασιλικὴ Καραγιάννη	150
Ντόμνα Κουσμένησα	500
Κωντῖνος Κατσιβάς	700
Διάφοροι	50
Μαρία Μαρέντη	50
Γορυφαλιὰ Κυπριάδου	100
Διάφοροι	60
Μαρία Μπίλη	50

Σύνολον 5.625

Μέσω Ἱερ. Ἱγνατίου Ηπάφα

Μαρία Μπακομήτρου	100
Ἀνώνυμος	150
Πανταζῆς	100
Φουρναραῖος	50
Διάφοροι	60
Ἀνώνυμος	50
Ἀνώνυμος	100
Δημήτριος	150
Ἀνώνυμος	100
Ἑλένη Λυκούρη	50
Ἀνώνυμος	100

Σύνολον 1.010

Μέσω Ἀρχιμ. Ἱγνατίου Τσαντίλη

Π'' Ἱγνάτιος Τσαντίλης	500
Παρθενόπη Χριστιανίδου	50
Διαμαντὴ Κασιανοῦ	100
Εὐφροσύνη Μοναχὴ	300
Ἀναστασία Ζέρβα	50
Ξένη Μοναχὴ	100

Παναγ. Παπατριανταφύλου	100
Χρῖστος Καζᾶκος	100
Ξενοφὼν Σταματάρης	100
Μιχαὴλ Βίγας	100
Καμπανόπουλος	50
Εὐαγγελία Ποθάκη	50
Οἰκονομοπούλου	50
Ἀγγελῆς	50
Ἀρσένιος Μοναχ. I.M. Κουτλουμουσίου	100
Πλατιά	100
Παπαδοπούλου	400
Ραπτοπούλου	50
Ἀνώνυμος	50
Βασίλειος Δρόσος	100
Παναγιώτης Τσάμης	50
Εὐαγγελία Συνοδινού	50
Τουγανέλη	70
Μαυρανδρεοπούλου	50
Δεσίλα	50
Λαμπρινοπούλου	50
Μαρία Γεωργιάδου	250
Χρυσούλα Γεωργιάδου	150
Ἀνώνυμος	50
Εὐπραξία Σιαφάκα	50
Ἰωάννης Ἀναστασόπουλος	100
Ἀντώνιος Σαργάνης	100
Ἐκ Δισκοφορίας I.N. Ἀγίας Τριάδος	171

Σύνολον 3.691

Σύνολον 10.326

Ἐκ προηγουμένων 265.814

Γενικὸν Σύνολον 276.140

ΠΙΝΑΞ

Ἐμφαίνων τὰ διανεμηθέντα ποσὰ παρὰ τῶν Ἑνοριᾶς
κῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀ-
θηνῶν καὶ Πειραιῶς κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα
1965.

			Δραχμαὶ
1.	Ὁ Ἱερὸς Ναὸς	Ἀγίων Ταξιαρχῶν	900
2.	»	Ἀγ. Θεοδώρων Ν. Σμύρνης	1 072
3.	»	Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	580
4.	»	Ἀγ. Παύλου	1,300
5.	»	Ἀγ. Τριάδος Κουπονίων	600
6.	»	Ἀγ. Ἀχιλλείου	838
7.	»	Εὐαγγελισμὸς Κορυδαλλοῦ	1.667
8.	»	Ἀγ. Φιλοθέης	900
9.	»	Ἀγ. Παρασκευῆς	1.800
10.	»	Μεταμορφώσεως Κυψέλης	1 890
11.	»	Ἀγ. Ἀποστόλων	900
12.	»	Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς	1.500
13.	»	Εὐαγγελισμὸς Καραβά	420
14.	»	Ζωοδόχου Πηγῆς	900
15.	»	Ἀγ. Μηνᾶ	1.275
Σύνολον			16.442

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

«Η ΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

«Ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ»

(Παῦλος)

Εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀνθρώπου σημαίνει κάποτε ἡ ὥρα τῆς χάριτος, ἡ ὥρα τῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἄλλην παράγραφον ἀποτελεῖ, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰς θέσιν νὰ αἰσθανθῇ κατὰ βάθος τὸ μεγαλεῖον τῆς ὥρας αὐτῆς, τῆς ἀγίας καὶ ὑπερκοσμίου. Ἡ «κλήσις» τοῦ Θεοῦ ἀπευθύνεται διαφοροτρόπως πρὸς ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἀναλόγως τῆς ιδιοσυγκρασίας, τῆς ψυχοσυνθέσεως, τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ. *«Οὐ γὰρ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς»*, εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν πρὸς τοὺς ἁγίους μαθητάς του. Ἐκ τούτου καθίσταται ὁ λόγος, ὅτι ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν προσορίζει διὰ μίαν ὠρισμένην ὑψηλὴν ἀπαστολήν, χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ σημαίνει ἀφαίρεσιν τῆς ἀτομικῆς του ἐλευθερίας. Ἐν τῇ ἀπειρῷ Αἰδοῦ εὐσπλαχνία, ὁ Θεὸς *«ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»* καλεῖ πάντας πρὸς βίον ἡθικὸν καὶ χριστιανοπρεπῆ, εἰς ἔργα ὑψηλὰ καὶ ἀντάξια τοῦ ὀνόματος τοῦ χριστιανοῦ, δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Ἁγ. Παῦλος χαρακτηρίζει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ *«σωτήριον πᾶσιν ἀνθρώποις»*. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δέχονται προθύμως «τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ» καὶ ἀφοσιοῦνται ὁλοκαρδῶς εἰς τὸν Θεόν, μιμούμενοι πιστῶς τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων αὐτοῦ Αποστόλων, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, οἵτινες σκληροτράχηλοι καὶ κακοπροαίρετοι ὄντες δὲν δέχονται τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ. παραμένοντες προσκεκολλημένοι εἰς τὰ χαμερπῆ ἰδανικά των καὶ τὰς ματαίας τῶν ἐπιδιώξεως *«Διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας»* δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῶν τὸ μεγαλεῖον τῆς νεῖας κλήσεως τῆς καλούσης αὐτοὺς πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ πνεύματος καὶ τὰς ἡθικὰς ἀξίας τὰς ἀποτελοῦσας ἀληθῆς κόσμημα διὰ τὸν ἄνθρωπον. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ὡς *«ψυχικοὶ καὶ «πνεῦμα μὴ ἔχοντες καταναλίσκουν τὸν πολυτίμον αὐτῶν χρόνον διὰ τὴν «κατεργασίαν τοῦ κακοῦ» καὶ τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐφημέρων ἡδονῶν, τὴν θήρευσιν τῆς δόξης καὶ τὴν κτήσιν τοῦ χρήματος»*.

Δι' αὐτοὺς ἡ πίστις, ἡ ἀρετὴ, αἱ ἡθικαὶ ἀξίαι, τὰ ἁγὰ ἰδεώδη ἀποτελοῦν στοιχεῖα τῆς παρελθόντος τοῦ μεσαίωνα καὶ μίαν σειράν εὐκαταφρονήτων καὶ ἀναξιολόγων ἰδανικῶν. Οὗτοι κοφεύουν εἰς τὴν *«κλήσιν τοῦ Θεοῦ»*, ὅστις διὰ τῶν ὁργάνων καὶ *«τῶν σκευῶν τῆς ἐκλογῆς»* του καλεῖ αὐτοὺς πρὸς μετάνοιαν, σωτηρίαν, ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Ἐπ' αὐτῶν ἰσχύει τὸ Γραφικὸν λόγιον *«πολλοὶ οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί»*.

Καλοῦνται διὰ νὰ γίνουν ἐκλεκτοί, μέτοχοι ἐπιγείων καὶ ἐπουρανίων ἀγαθῶν κατὰ τὰς ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κάτοχοι τοῦ πολυτίμου καὶ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, κοινωνοὶ παντοτεινῆς πνευματικῆς χάριτος καὶ ἀγαλλιᾶσεως καὶ ὁμῶς κοφεύουν, περιφρο-

νοῦν τὴν «κλήσιν τοῦ Θεοῦ καὶ προτιμοῦν τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἰδιοτελῶν αὐτῶν συμφερόντων, τῶν ταπεινῶν ἐπιδιώξεων καὶ χαμαιζήλων ἡδονῶν των. Καὶ τὸ τέλος τῆς ματαιοδοξίας καὶ φιλοκοσμίας των ποῖον ἔστι; θάνατος, σωματικός, καὶ πνευματικός. *«Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος»* ἀναφωνεῖ ἐπιγραμματικώτατα ὁ θεῖος Παῦλος καὶ *«θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρὸς»* διασαλπίζει ὁ Προφητάναξ Δαβὶδ. Ἄς προσπαθήσωμεν πάντες νὰ κατασώμεν ὅχι μόνον *κλητοὶ ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ*.

«Τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ» τὴν κολουῶσαν ἡμᾶς πρὸς μετάνοιαν, ἀρετὴν, σωτηρίαν, καὶ ἁγιασμόν, ἃς τὴν ἀποδεχθῶμεν ὁλοψύχως καὶ ἃς ἀφιερῶσωμεν πάσας τὰς ψυχοσωματικὰς ἡμῶν δυνάμεις εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν Ἐκείνου, Ὅστις δι' ἡμᾶς ἐδυσιάσθη καὶ ἐξεκένωσεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς ρανίδας τοῦ παναχράντου καὶ θείου Αἵματος εἰς ἅψιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Ὁ ἀτέρμων καὶ σκληρὸς ἀγὼν διὰ τὴν νίκην τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν θέωσιν.

Μέρος 9ον

Ἄπας ὁ βίος τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ἓν διηνεκὲς ἀναίμακτον μαρτύριον, μία πάλη ἀδιάκοπος, εἰς ἀγὼν ἀκατάπαυστος. Δὲν εἶναι μόνον ἡ *«χύσις τοῦ αἵματος»* μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκκολὴ τοῦ ἰδίου θελήματος, ἡ ἐξουθένωσις, ἡ τιπείνωσις, ἡ ἀνοχή καὶ μακροθυμία πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἡ ὑπομονὴ εἰς τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς πειρασμούς. Ἡ *«νίκη τῆς ἁμαρτίας»* καὶ ἡ *«θέωσις»* δὲν καταρθίζονται ἐν τῇ ραθυμίᾳ καὶ τῷ ὕπνῳ, ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ τῇ βίᾳ. Μὴ λησμονῶμεν ἄλλως τε τὸ Γραφικόν. *«Ἡ βασιλεία τῶν Ὀυρανῶν βιάζεται καὶ βιάσται ἀρπάξουσιν αὐτήν»*. *«Ὁ μέχρις αἵματος ἀνταγωνισμὸς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν»*, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον θὰ πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸ σύνθημα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Μοναχοῦ καὶ τὸ θεῖον κέντρον ἢ «κέντρισμα» διὰ τὴν νίκην τοῦ κακοῦ ἐν τῷ ἀγαθῷ. Ἡ ἁμαρτία βεβαίως εἶναι *«εὐπερίστατος»* καὶ προβάλλει ἰσχυρὰν ἀντίστασιν κατὰ τοῦ αγωνιστοῦ Μοναχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκαταμάχητος καὶ ἅπλων ἀρραγὲς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διὰ τὸν Χριστὸν αγωνιζομένου Μοναχοῦ. *«Πάντα ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτὸν Χριστῷ»* ὁ Μοναχός, ἐὰν ἔχη πόθον διακαῇ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του Δὲν ἀρκεῖ ὁμῶς μόνον ὁ πόθος, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ θέλησις ἀκατάβλητος, καὶ σθένος μαχητικὸν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἁμαρτίας καὶ νίκην τοῦ κακοῦ ἐν τῷ ἀγαθῷ. Ὅσοι, ὅθεν, ἐκ τῶν Μοναχῶν ποδοῦν τὴν σωτηρίαν τῆς ἐαυτῶν ψυχῆς καὶ τὴν θέωσιν, ἃς ἀγωνισθοῦν κρατερῶς κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἃς μὴ δειλιάσουν εἰς τὰ ποικίλα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θὰ προβληθῶν ὡς τεῖχος πρὸ αὐτῶν, διότι ἡ μοῖρα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε κατὰ τὸν Σωτῆρα Κύριον ἢ *στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδός*!

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὸ θέμα διώξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἰς τὸν Βασιλέα.

Παρά τὰς δυσμενεῖς συνθήκας, ὑφ' ἃς εὕρισκεται τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πιεζόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀγρίων πειρατῶν τῆς Ἀσίας, ὁ Οἶκ Πατριάρχης συνεχίζει τὴν ποικίλην δραστηριότητά του διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὴν ρηξικέλευθον γραμμὴν του αὐτὴν καὶ τὸ ἀκολουθούμενον ὑπ' αὐτοῦ πρόγραμμα δὲν εὕρισκε συνεργάτην καὶ ὁμοϊδεάτην τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἐμμένει εἰς τὴν αὐστηρὰν συντηρητικὴν γραμμὴν. Εἰς τὴν Μεσημβρινὴν τῆς (9 6-1965) ἀναγράφεται ἡ ἐξῆς εἰδησις, ἥς δημοσιεύομεν τὸ πλεόν ἐνδιαφέρον σημεῖον «...» γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἡ ὁποία στὰ παγχριστιανικὰ ζητήματα ἐμμένει πάντα, ὅπως συνάγεται καὶ ἀπὸ τῆς προχθεσινῆς δηλώσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὴν «Μεσσηνικὴν αὐστηρὰ συντηρητικὴν γραμμὴν».

Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ἀποτελεῖ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν λαμπρὰν φυσιογνωμίαν τῆς ἐποχῆς μας. Θὰ δοξασθῇ ὅμως ἔτι πλεῖον ἐὰν θελήσῃ νὰ «ἐνώσῃ τὰ διεστῶτα» καὶ νὰ «ποιήσῃ τὰ ἀμφοτέρωτα ἐν» διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ τοῦ πατρίου ἑορτολογίου, τοῦθ' ὅπερ θὰ σημάνη τὴν δημιουργίαν μιᾶς συμπαγοῦς, πανισχύρου καὶ δυναμικῆς φάλαγγος τῶν Ὁρθοδόξων, δ' ἥς θὰ δυνηθῶσι νὰ βάλλωσι κατὰ τῶν ποικίλων προπαγανδῶν, αἵτινες λυμαινόνται ἐσχάτως τὴν φιλότιμὴν ἡμῶν Πατρίδα καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, ὅστις ζητεῖ νὰ ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐν τῷ σεπτῷ προσώπῳ Του στηρίζομεν πολλὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας, διότι ὡς καὶ εἰς τὸ ἔργον του «Πεπραγμένα» ἐδήλωσε συμπαθεῖ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον. Ἐὐὲν ἐπανοφέρῃ ἡν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν καθεστηκυῖαν τάξιν τὴν πρὸ τοῦ 1923, ἀφ' ἑνὸς μὲν, θί λυμπρὴν ἑαυτὸν καὶ θὰ γράψῃ νέας χρυσὰς σελίδας εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἐτέρου δέ, θὰ ἄρῃ ἐκ μέσῳ τὸ ἐπάραιτον καὶ θεομίσητον οχίσμα, ὅπερ τοσαῦτα δεινὰ ἐπεσώρευεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 8ην Ἰουνίου ἐ. ε. (Π. Η.) μετέστη πρὸς Κύριον ὁ ἐκλεκτὸς λευίτης, ἀειμνήστος Κωνσταντῖνος Ρωμέλιος, συνεφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱερarchῶν Θεσσαλονίκης.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Κατὰ βασίμους πληροφορίας τῆς ἐφημερίδος (Ἀθηναϊκῆς 17-6 65) ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ε. Τομαρᾶς ἀπέστειλε πρὸς τὸν Βασιλέα τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου θέτει ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος τὸ θέμα τῆς διώξεως τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Τὸ ὡς ἄνω διάβημι τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου τέκνου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πάντα τὰ προσφάτως διενεργηθέντα ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀλλαχοῦ, συγκινοῦν βαθύτατα τὴν τε Ἠγεσίαν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸ πιστὸν καὶ ἐκλεκτὸν ποίμνιον αὐτῆς, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ θαρρολέου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Τομαρᾶ, τοῦ μοναδικοῦ ἐκ τῶν ἐχόντων περιστοπὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν Ὁμολογητοῦ τῆς Ἰδεολογίας τῆς ἀκραιφνοῦς καὶ ἀμώμου Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία σεμνύνεται ἐπὶ τοιούτῳ γενναίῳ ἀνδρὶ καὶ εὐχεται αὐτῷ διὰ τῆς Ἱερᾶς Αὐτῆς Συνόδου πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ πραγματώσεως τῶν ὑψίστων ἰδανικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ὧν οὗτος τοσοῦτον σθεναρῶς ἀγωνίζεται καὶ κοπιᾷ.

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται περιτράνως, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐπαύσε νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τοὺς κόλπους της εὐθαρσεῖς ἀγωνιστὰς καὶ ὁμολογητὰς, οἵτινες ὑπεραμύνονται Αὐτῆς, «ἥς πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν», ὡς διεβεβαιώθη ὑπὸ τῶν ἀψευδεστάτων χειλέων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ὑπὸ στενοῦ κύλιου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, θεωροῦνται ἀβάσιμα τὰ γραφέντα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 469 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» σελὶς 3 ὡς λεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου, ὅστις πάντοτε ἠύχετο ὑπὲρ τῶν διωκτῶν του καὶ οὐδέποτε κατηγότο.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

- 1) Ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης μετέβη εἰς Κάρυστον καὶ Τήνον.
- 2) Ὁ Αἰδ. Νικόλαος Καλοσκάμης εἰς Δομοκόν.
- 3) Ὁ Αἰδ. Ἰγνάτιος Μπάφας εἰς Δομοκόν.
- 4) Ὁ Ἀρχιμ. Μηνᾶ, Γιωργαντόπουλος εἰς Κορωπί.
- 5) Ὁ Αἰδ. Νικόλαος Δεσποτιδῆς εἰς Λεβάδειαν.
- 5) Ἀρχιμ. Πανάρετος Πετρίδης εἰς Πάρον.
- 6) Ὁ Αἰδ. Γεώργιος Παπαναγιώτου εἰς Δομοκόν.